

Care este problema noastră: „Misterioasa înțepenire” sau „Misterioasa împotrivire”?

26 mai 2009

Gili Cârstea

Fratele Buciuman, o persoană apreciată și pe care am respectat-o mult într-o perioadă în care drumurile ni s-au intersectat, îmi reproșează public faptul că, după opinia sa, am rămas „înțepenit pe la 1888.”

Într-o publicație a elitelor culturale adventiste, dânsul își povestește întâlnirea cu „broșurica bleumarin cu nume foarte incitant,” și deplânge faptul că nu am reușit să dedic „îndemânarea și farmecul personal” unei cauze mai bune. Iată ce scrie dânsul:

„Am primit zilele trecute o broșurică bleumarin cu un nume foarte incitant. Se dădea cam pe furiș, ceea ce mi-a atras și mai mult atenția.”

Broșurica bleumarin este revista grupului nostru de studiu, „Sfântul locaș va fi curățit.” „Numele” este incitant, dar „broșurica bleumarin” chiar nu s-a dat „pe furiș,” așa cum spune prietenul meu. Aceasta este o campanie publică, deschisă, care se adresează întregii biserici, fiecărui membru. Fratele Buciuman a primit revista personal, cât de oficial și la vedere se putea, apoi a prezentat-o de la amvonul comunității Labirint.

Mai mult, cei care o distribuie stau la ușa comunităților noastre și o înmânează tuturor celor dispuși să o primească. Aceasta este o acțiune la vedere, și nicidecum „cam pe furiș.” Fecioarele nu se vor trezi niciodată prin acțiuni subversive sau în ilegalitate. Doar „un strigăt” de la miezul nopții, destul de strident la urechile lor adormite, le vor face să își înțeleagă destinul. Iar strigătul este că marea strigare a și început, deschis, public, sub ochii tuturor și nicidecum „cam pe furiș.”

După ce rememorează îndeletnicirile mele din „anii aceia năucitori de dinainte și de după 1989,” pe care lasă să se înțeleagă că le aprecia, constată că broșurica bleumarin nu face parte din acele acțiuni meritorii, de calibrul dramatizării „Proiect Sunlight” sau a realizărilor noastre muzicale din anii 80:

„Broșurica bleumarin părea a fi însă altceva, deși păstra încă vigoarea și curajul incisiv, dublate de un rafinament și o ingeniozitate aparte. M-am apucat

serios de treabă și am constat curând că prietenul meu rămăsese înțepenit pe la 1888.”

Aș fi tare trist să știu că rafinamentul și ingeniozitatea mea l-au împiedicat pe stimatul meu frate să vadă în revistă, venind din pana celei mai credibile surse, că biserica pe care o slujește este cea înțepenită în 1888. Mai precis, din cauza soliei 1888. De peste 120 de ani timpul stă blocat, curățirea sanctuarului nu poate avea loc, Nunta este mereu amânată, și astfel revenirea lui Hristos rămâne o profecie neîmplinită.

Este adevărat că revista „Sfântul locaș va fi curățit” nu abordează direct solia 1888. Scopul ei primar este să trezească interesul conștiinței adventiste adormite că în 1888 s-a întâmplat ceva extrem de grav, care ne-a făcut să ne întoarcem în pustie chiar în momentul în care mișcarea adventă era gata să pășească dincolo de perdea, acolo unde se face ispășire pentru ultima generație.

Doream ca frații să afle că am străpuns pe Întâiul nostru născut (Zah 12:10) în persoana mesagerilor Săi, că Duhul Sfânt a fost insultat și alungat prin două clare intenții de vot, și astfel eliminat din treburile bisericii.

Doream să se știe că la Minneapolis, după declarația îngerului raportor, poporul nostru (prin delegații de la sesiunea CG din 1888) a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram, și că de atunci timpul așteaptă ca generația necredincioasă să piară în pustie.

Revista este concepută pentru o audiență care, în privința istoriei denominaționale, se află la grupa „Primii pași.” Poporului trebuie să i se dea șansa de a decide personal dacă se coalizează în cunoștință de cauză cu rebelii din 1888, sau aleg să treacă de partea Domnului și a solilor Săi. Este normal ca, în acest format, să nu ofere răspunsurile pe care le caută un străjer de pe zidurile Sionului, mai ales dacă rondo-ul pe care îl face pe la avanposturile adventiste urmărește doar nivelul emancipării culturale în biserica Laodicea.

Să ne imaginăm o posibilă scenă: Un fiu de sânge al lui Avraam ajunge cumva la un serviciu divin din comunitatea Labirint, unde fratele Buciuman prezintă subiectul nostru etern, „Hristos, și El răstignit,” în cea mai strălucită manieră posibilă. La sfârșit, vizitatorul nostru evreu vine la pastor și îi spune: „Domnule pastor, apreciez stilul rafinat și plin de ingeniozitate, dar nu aveți senzația că ați rămas înțepenit în anul 31? Ce tot repetați, an de an, evenimentele unei epoci tulburi de acum două milenii? Poporul nostru a progresat enorm, debarasându-se de himerele trecutului, iar acum – vă spun un secret cunoscut de toată lumea – deținem principalele butoane la comanda cărora acționează civilizația umană. În domeniile de vârf, politic, financiar, social, avem un cuvânt greu de spus, ba chiar nu prea avem concurență. Dumneavoastră, în loc să puneți umărul, alături de noi, la ridicarea unei societăți globale prospere, stați aici și citiți până la îndobitocire scrierile subversive ale unor elemente antisociale precum Matei, Luca, Pavel sau Ioan. Deplorabil.”

Ce i-ar putea răspunde fratele Buciuman? Cum să îl facă să înțeleagă că, în ciuda prosperității materiale și politice, poporul lui are o gravă problemă nerezolvată în anul 31, și că orice discuție este irelevantă până când acel eveniment nu este elucidat?

Dar are puține șanse de convingere, deoarece omul nu vrea să citească istorie alternativă; a fost dată pe furiș, este subversivă, detrimentală intereselor poporului lui, iar el nu vrea să rămână înțepenit în anul 31. Evident, este inconștient de faptul că poporul lui a rămas înțepenit tocmai la Moise și sistemul ceremonial, iar fratele Buciuman are slabe șanse să-l facă să înțeleagă că în anul 31 a venit lumină, multă lumină, cu care ei nu au ținut pasul.

Fratele Buciuman continuă să povestească:

„Fără îndoială că unele remarci m-au pus pe gânduri și m-au făcut să mă gândesc serios la câteva aspecte actuale cum ar fi de exemplu: motivele și pretextele pentru care invitații la nunta Mielului continuă să se scuze, acuzându-se, sau cum ar fi realitățile pentru care mireasa nu este gata și pregătită pentru propria-i nuntă, și totuși ceva rămăsese blocat de acum 120 de ani. Nu am înțeles prea bine motivele reale ale acestei împietririi profetice, deși pe unele le cam intuiesc. Mi-ar fi plăcut ca îndemânarea și farmecul personal al prietenului meu să fie în slujba unei cauze mai bune.”

Și care ar fi acea cauză „mai bună,” frate Buciuman, pentru care îndemânarea și farmecul meu personal ar putea fi folosite mai eficient? Ar fi mai potrivit să scriu scenariu și dramatizări după rețeta „Proiect Sunlight,” poezii rafinate despre marile realizări ale bisericii Laodicea sau melodii înălțătoare despre o evlavie care se spulberă ca norul (Osea 6:4) în fiecare generație? Să mă apuc de tradus noua serie a lui Cox, sau poate evangheliști mai ancorați în realitatea prezentă, precum Veith? Să fac recenzii la cartea lui Edi, sau să elogiez noul val de misionari români, care bat marea și uscatul spre a lărgi frontierele sârmanei noastre Laodicea?

Mă bucur că v-ați gândit serios la cauzele pentru care Mireasa lui Hristos nu reușește să se pregătească de Nuntă, în ciuda celor 120 de ani cât timp s-a aflat sub înțeleapta călăuzire a unor frați neînțepeniți în 1888.

Mă bucur că ați observat că invitații Împăratului caută pretexte și continuă să se scuze cu interesul superior pentru holda și negustoria încredințată lor de Stăpânul viei.

Și? Care este răspunsul dumneavoastră?

Generații de pastori se succed la conducerea acestui popor, toți zeloși pentru cauza lui Dumnezeu și încheierea lucrării. Și totuși Ploaia nu vine, fecioarele nu se trezesc, iar Mirele trebuie să mai zăbovească, deoarece nu are cine să dea strigarea de la miezul nopții.

Acum doi ani ați încercat să forțați mâna lui Dumnezeu după rețeta convergentă a profetilor lui Baal, care cred că dacă strigă tare, mulți și îndelungat, Domnul se va lăsa impresionat și va trimite foc din cer și ploaie. Ploaia.

Dar Ploaia nu a venit.

„Operațiunea Ploaie Globală” nu a fost făcută „pe furiș” sau neoficial. S-a bucurat de toate acreditările posibile, iar conducerea noastră locală a confirmat că aude vocea Conducătorului în acest proiect. 16 milioane de adventiști au fost convocați să se roage „pentru nimic altceva” decât revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie.

Ploaia nu a venit, și nimeni nu pare dispus să ofere o explicație. Cum se face că poporul a urmat „vocea Conducătorului,” iar apoi Conducătorul S-a făcut că nu aude tunetul celor 16 milioane de voci? Nu ar fi posibil să ne fi rugat altui conducător, acela care nu poate trimite nici foc, nici ploaie, și cu atât mai puțin Ploaia?

Da, ceva a rămas blocat în 1888, dar nu este vorba despre viziunea mea profetică, așa cum pare că sugerați dumneavoastră. În 1888 a rămas blocat legământul cel veșnic. Nu poate fi încheiat cu un popor care L-a străpuns pe Întâiul lui născut tocmai în momentul în care legământul trebuia parafat.

Exact când Mirele aștepta la altar (la cel de dincolo de „perdea”), Mireasa a fugit cu Baal, într-o croazieră de plăcere alături de bisericile care vor să ducă evanghelia cu o singură voce, după sintaxele Babilonului cel mare. Aceasta este o tragedie de proporții epice, pentru care este nevoie de o totală implicare și dedicare. Nu există cauză mai importantă, mai serioasă și mai urgentă decât aceasta.

Dacă vă pasă de mine și de înțepenirea mea în 1888, mă puteți ajuta. Aduceți ploaia; Ploaia, știți dumneavoastră care. Scoateți biserica din această mortală stare de laodiceanism. Treziți fecioarele. Declanșați „cea mai mare și urgentă nevoie a noastră,” o redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor. Faceți să strălucească planeta de slava îngerului al treilea, cel din Apocalips 18. Puneți capăt tainei lui Dumnezeu, făcând să răsunе trâmbița îngerului al șaptelea din Apocalips 10.

Pentru aceste obiective, Domnul avea soluția Sa, în solia 1888. Era în ea „începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul.”

Colegii dumneavoastră de la Minneapolis au pus stop acestei lumini.

Au trecut 120 de ani și nimic din toate aceste mari idealuri adventiste nu se vede. Aveți la dispoziție toată puterea și autoritatea spre a face Via să rodească. De ce atâta amar de ani a dat ea doar struguri sălbatici? De ce Stăpânul Viei nu primește partea Lui de rod? De ce administratorii batjocoresc și scot afară din Vie pe mesagerii Împăratului, trimițându-i de peste un secol cu mâinile goale la Stăpânul lor? Cât timp mai doriți să păstrați administrația Viei, fără să vă pese de

partea Stăpânului? Acest popor a fost ridicat, și este destinat să producă Mireasa. Aceasta este partea de rod pe care Împăratul o așteaptă de peste 120 de ani. Fără ea, Nunta din Apocalipsa 19 nu poate avea loc, și implicit, Dumnezeu nostru Cel Atotputernic nu poate începe să împărătească (Apoc 19:6-8).

Un coleg al dumneavoastră, fost președinte al Conferinței noastre, declara plin de curaj, imediat după confirmarea în funcție, că dacă echipa lui nu produce redeșteptare și reformă în doi ani, își dă demisia. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Și, nu cred că este cazul să mai menționez, omul nu era înțepenit în 1888.

De ce nu reușiți să faceți nimic chiar în domeniul pentru care sunteți pregătiți și plătiți?

Răspunsul meu, în lumina soliei 1888, este acela că Hristos Se află dincolo de ușa, iar dumneavoastră Îi cereți indicații prețioase prin gaura cheii spre a face singuri o lucrare pe care doar El, în persoană, prezent în templul Său, o poate face. De dincolo de ușa, acolo unde a fost expedit în 1888, Hristos nu poate face decât un singur lucru: să bată discret, cu durere, cu speranță, cu o incredibilă răbdare și compasiune pentru aleasa inimii Lui care stă în pat la căldurică și nu crede că are rost să-și murdărească picioarele spre a deschide ușa. În 1888 s-a întâmplat realmente descrierea profetică din Scriptură:

„Adormisem, dar inima îmi veghea... [Deodată, în 1888, s-a auzit un glas, o „solie foarte prețioasă”] Este glasul prea iubitului meu, care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo, neprihănit! Căci capul îmi este plin de rouă, cărlionții îmi sunt plini de picurii nopții.” [Răspunsul bisericii, prin vocea conducătorilor ei adunați în sesiune, a fost următorul:] „Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăși? Mi-am spălat picioarele: cum să le murdăresc iarăși?” (Cânt 5:2-3).

Vocea profetică din mijlocul nostru a înțeles imediat că „solia trimisă prin frații Waggoner și Jones este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea.” Sub presiunile ei, Jones și Waggoner au fost lăsați să vorbească, iar ei au încercat tot ce a fost cu putință spre a convinge pe frați să deschidă ușa către lumină. Descrierea Scripturii continuă:

„Dar iubitul meu a vârât mâna pe gaura zăvorului, și mi-a fost milă de el atunci.”

Da, aproape că „a vârât” mâna să deschidă El Însuși un zăvor care nu poate fi tras decât de Mireasă. La așa disperare ajunsese cu biserica Lui infantilă. Dar când au vrut ei să deschidă ușa, au descoperit cu stupeoare că Mirele divin plecase:

„Am deschis iubitului meu; dar iubitul meu plecase, se făcuse nevăzut. Înnebuneam, când îmi vorbea. L-am căutat, dar nu l-am găsit; l-am strigat, dar nu mi-a răspuns” (5:6).

Din 1888, Iubitul nostru divin S-a făcut nevăzut, oricâte scrisori de dragoste Îi trimitem noi, oricât de tare sau convergent Îl strigăm. În plus, străjerii de pe

zidurile Ierusalimului au început să cotocească serios pe cei care își doresc întoarcerea Iubitului lor:

„Păzitorii care dau ocol cetății m-au întâlnit; m-au bătut, m-au rănit; mi-au luat marama, străjerii de pe ziduri” (5:7).

Acum, frate Buciuman, vă regăsiți în această postură? Ca străjer de pe ziduri, în rondo-ul pe care îl faceți, înțelegeți că poziția dumneavoastră rănește pe iubita Împăratului? Poate personal nu ați „bătut” pe nimeni, așa elegant cum vă știu, dar colegii dumneavoastră au început deja să excludă pe membrii lor care participă la această lucrare de chemare la Nuntă a poporului nostru. Ei nu vor ca oamenii să afle ce s-a întâmplat în 1888, așa cum iudeii nu vor ca oamenii să afle ce s-a întâmplat în anul 31. Un coleg al dumneavoastră chiar așa se exprima: „Membrii bisericii nu trebuie să afle aceste lucruri.”

Ei bine, „aceste lucruri” vor trebui aflate de membrii bisericii, mai devreme sau mai târziu. Și știți de ce? Deoarece până atunci nu va cădea pic de Ploaie, putem noi să ne rugăm convergent „până se stafidește luna,” așa cum spunea Clifford Goldstein.

Spuneți în articolul dumneavoastră că insomnia v-a făcut să răsfaiți istoria denominațională, și că ați ținut cont „de faptul că prietenul meu mă avertizase despre posibilitatea ca aceasta să fi fost contrafăcută.”

Nu, eu nu am spus că istoria denominațională a fost contrafăcută. Eu am spus că există o istorie oficială, și că există una alternativă. Am spus că istoria oficială neagă importanța și valoarea soliei 1888, iar istoria alternativă o confirmă și o susține. Aici cred că intrați într-o încurcătură teribilă, deoarece spuneți așa:

„Atunci am luat pe îndelete mărturiile profetice ale anilor imediați de după 1888. Măi să fie, mi-am zis. Pe acestea cine le-o mai fi mistificat. În paginile scrise din acea perioadă, subiectul fierbinte al dreptății lui Hristos se diminuează treptat și altele ocupă prim-planul profetic. Mi-ar fi plăcut ca prietenul meu să fi urmat cursul evenimentelor, dar broșurica bleumarin era dovada în mâinile mele, a unei misterioase înțepeniri.”

Păi „mărturiile profetice” ale anilor 1888, frate Buciuman, reprezintă istoria alternativă, nu cea oficială. În conflictul 1888, sora White a fost opoziția, glasul care strigă în pustie, nu vocea oficială. Iar ea a strigat ani de zile, după 1888, că „lumina care urmează să lumineze pământul cu slava ei” a fost considerată oficial „lumină falsă,” și că a fost ținută departe de biserică și lume „prin acțiunea propriilor noștri frați.”

Din Australia a scris cele mai serioase și aproape insuportabile avertizări, unele culese în Testimonies to Ministers, altele în cele patru volume masive ale lucrării The 1888 Ellen G. White Materials, tratând istoria și implicațiile aceluiași eveniment. Pe acestea nu le-ați citit?

În Australia a scris lucrările ei de bază: *Desire of Ages*, *Christ's Object Lessons*, *Thoughts From The Mount of Blessing*, toate saturate de solia 1888 pe care încercase să o proclame alături de Jones și Waggoner, înainte de a fi exilată în Australia. În ele poate observa și cititorul cel mai puțin perceptiv că solia neprihănirii lui Hristos începe să devină predominantă, și nicidecum nu se diminuează. Și, dacă tot manifestați respect pentru autoritatea ei, și sperați să deveniți cândva ceea ce teoretic sunteți deja, poate ascultați profeția ei cu privire la creșterea sau diminuarea soliei neprihănirii lui Hristos:

„Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile în căutarea adevărilor ascunse sub gunoiul erorilor; și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră” (SD 259).

Sigur că o răsfoire de o noapte a istoriei alternative nu poate fi prea eficientă, dar totuși mă așteptam să găsiți lucrurile strigătoare la cer, precum cele că biserica a întors spatele lui Hristos, și se îndreaptă spre Egipt. Sau alta, extrem de gravă, și care este trecută sub tăcere totală, că vocea Conferinței Generale și-a pierdut caracterul sacru, și că poporul nu știe. O spune chiar martorul prețuit de dumneavoastră, și la care ați apelat pentru clarificări. Sper că nu îndrăzniți să-i reproșați și ei că a rămas înțepenită în 1888. Slavă Domnului că a rămas înțepenită în 1888, altfel poporul acesta ajungea demult în Egipt. Este singura ancoră care mai ține bătrâna corabie a Sionului aproape de Cale, calea consacrată către desăvârșirea creștină.

Situația, prin urmare, stă astfel: Eu susțin că îngerul bisericii Laodicea se află într-o misterioasă stare de împotrivire față de soluția simplă a lui Dumnezeu la impasul nostru laodicean, iar îngerul bisericii susține că eu mă aflu într-o misterioasă stare de înțepenire în episodul 1888, și că ar fi cazul să ies cumva de acolo.

Deoarece singura instanță superioară care poate judeca acest caz este Martorul credincios și adevărat, eu Îi încredințez Lui decizia finală. Convingerea mea este că Îmi va face dreptate, deoarece eu susțin ca și El că din acest impas laodicean nu există decât două căi de ieșire: Ori se produce pocăința corporativă pentru revolta din 1888, ori îngerul bisericii va fi demis de Stăpânul viei.

Până în prezent, la ambele opțiuni vierii noștri au răspuns invariabil: „Nicidecum” (Luca 20:16).

În final, o singură rugămintă am la dumneavoastră, frate Buciuman, în numele prieteniei frumoase pe care am avut-o cândva: De câte ori predicați, citiți sau scrieți ceva despre istoria anului 31 raportată în Noul Testament, să nu uitați că vă aflați sub condamnarea propriei evaluări: „Înțepenit în anul 31.”

Pentru mine, „înțepenit pe la 1888” este o distincție, o onoare de care chiar nu sunt vrednic. În 1888 se află „începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul,” lumină pe care nici moartea, nici iadul, nici toate păsările necurate

din Babilon nu o vor putea estompa. Doar se mai bucură puțin de succesul nesperat pe care îl au cu străjerii de pe zidurile Sionului, văzând cum bat și omoară pe servitorii trimiși la ei cu invitația de nuntă.
